

СЕВДАНА: От немотия го сторихме... Лятото беше сухо... Изпогоряха нивите... Не идваха много люде на млината... А трябва да плащаме травнина, волоберщина, пчелина...

РАКИДА: Мамо, болярката бе загубила дирите си, отделила се от царската повджийска глота. Трябва да я заведем до Търнов! Тя обеща да не ни обазда.

/Води Мария към прозорчето./

Ето виждаш ли где се белее она друм там? Той води за престолнината. Все по него, ще те изведе чак до градските порти.

СЕВДАНА: Болярката е много млада и неопитна. Как ще я пуснем сама да си върви по друмидата. Ей, след малко и слънцето залязва. Нека преспи у дома, утре ще извикаме Райко от съседния Стас да я проводи...

МАРИЯ: Аз не се страхувам, като знам друма, не бойте се, добри люде!

СЕВДАНА: Почакай, господарче, така няма да те пуснем! Тъкмо съм варила рачел от тини... Да те почерпим, поне една вода ще сръбнеш, не може!

МАРИЯ: Аз наистина съм много жадна.

СЕВДАНА: Свети Димитре чудотворецо, и ти пречиста Владичице наша! Досега не бяхме имали такъв висок гост в нашата млина.

/Севдана излиза./

МАРИЯ: Къде е болния ти баща? Искам да го видя!

РАКИДА: Ей го де лежи на сламеника.

/Ханко се размърдва./

ХАНКО: Добре си ни дошла, светла болярке... Пазил те господ от доброненавист и възшебство...

МАРИЯ: Добре съм те заварила, жрънкарьо. Залутах се из забела по един глиган, та загубих глотата си...

РАКИДА: Ами глиганът, какво стана?

МАРИЯ: Лежи под един дъб, недалеч от мястото, гдето те срещнах